

Chuyện Ông Tư: “I Love Little Saigon”

Bảo Ngọc

Hồi còn ở Việt Nam, ông Tư đã biết tiếng Anh khá nhiều. Đọc và viết suông sễ, nhưng nói còn ngượng nghịu vì thiếu thực hành. Khi hay tin được đi Mỹ đoàn tụ với con, ông mừng lắm. Mỹ là xứ nói tiếng Anh, thiếu gì cơ hội để ông nói cho quen và trở thành lưu loát. Thế rồi ông đi Mỹ và sau bốn năm ở Mỹ, ông... quên hết tiếng Anh! Chuyện ngược đời đến thế, nhưng đã xảy ra chỉ vì khi đến Mỹ, ở đâu không ở, ông ở ngay Little Saigon. Mà Little Saigon thì... Chuyện ông Tư bắt đầu:

Vừa đặt chân đến Mỹ, ông có ngay cơ hội nói tiếng Anh với đứa cháu ngoại theo mẹ ra phi trường đón ông:

- Do you know who I am?

Cháu ông chưa kịp trả lời, con ông đã xen vào:

- Ba đừng nói tiếng Anh với nó! Ba nói tiếng Việt, nó nghe cho quen.

Trời, đến Mỹ mà bị cấm nói tiếng Anh là thế nào? Nhưng nghĩ lại, con ông nói đúng. Từ đó ông hết nói tiếng Anh trong nhà. Thế còn ngoài ngõ? Bước ra gặp hàng xóm, không nghe “Bác mạnh giỏi?” thì cũng “Bác Việt Nam mới qua?”. Rảo quanh bốn năm cái chợ, sáu bảy dãy phố, đâu cũng gặp người Việt “yêu tiếng nước tôi, từ khi mới ra đời” dẫu có người ra đời ở Mỹ. Ông buột miệng thực hành một câu tiếng Anh nào, là nghe “You Korean?”.

Little Saigon cũng có người ngoại quốc chứ? Một hôm vào tiệm phở gặp anh Mễ ra tiếp, ông nắm ngay cơ hội:

- I'll have a chicken noodle soup

Anh Mễ hỏi lại:

- Tô lớn hay tô nhỏ?

Nghe lạnh xương sống. Hôm khác, từ xa ông thấy có cô bạn cũ đang huyền thuyên nói chuyện với một người Mỹ. Ông ngạc nhiên, cô ta qua trước ông có mấy tháng sao giỏi tiếng Anh lạ vậy? Đến tay bắt mặt mừng, vỡ lẽ: Người Mỹ kia nói tiếng Việt. Ông tự nhủ, nếu ông muốn nói tiếng Anh ở Mỹ, sao lại trách người ngoại quốc nói tiếng Việt ở Little Saigon.

Khi đến cửa hàng Mỹ, ông định ninh đây không nói tiếng Việt. Ông đúng, đây không nói tiếng Việt, nhưng... cũng không nói tiếng Anh. Chỉ có lặng lẽ, lặng lẽ bỏ hàng vào xe đẩy rồi đẩy xe tới cô thu ngân. Reng, reng, roạt! Ông chỉ nghe bấy nhiêu khi cô ta bấm máy tính tiền và xé biên lai cho ông. Nhưng người ông cần tiếp xúc như bác sĩ hay người thợ sửa xe, tuy rành Anh ngữ, vẫn nói tiếng Việt với ông. Ngay cả khi phải đến công sở Mỹ, ông cũng được tiếp với câu chân tình: “*Bác cần gì vậy bác?*” Không bao lâu, ông nhận ra là riêng ở Little Saigon, nhu cầu tiếng Anh không cấp bách đối với người già như ông, và cơ hội nói tiếng Anh không đến một cách mặc nhiên như ông tưởng. Phải tìm kiếm, hay đi học lại và hội nhập dòng chính Mỹ. Nhưng sức ông không kham nổi. Vậy là dẫu không chủ ý, mối quan tâm của ông đối với tiếng Anh giảm dần.

Quay về tiếng mẹ đẻ, ông làm bạn với mười đài truyền hình Việt xem không xuể, cùng với ba tờ nhật báo Việt đọc không hết trong một ngày, để thấy rõ một điều: tiếng Việt ở Little Saigon phong phú và phóng khoáng hơn hẳn bên Việt Nam, nhờ có một tự do tư tưởng và ngôn luận. Ông thật sự thoải mái và thích thú khi nói hay viết tiếng Việt theo lối bên này.

*****

Bây giờ, con cháu vào thăm ông đã ra về, chỉ còn cô y tá Mỹ quanh quẩn điều chỉnh máy máy bơm thuốc. Ông mồm cười tự nhủ, đây chính là cơ hội thực hành tiếng Anh. Nhưng ông không đủ sức nữa, chỉ cố nhớ lại những gì ngộ nghĩnh trong câu chuyện qua Mỹ quên tiếng Anh, để vui lên đôi chút. Bỗng ông nhận thấy đây không hẳn là ngộ nghĩnh. Những kinh nghiệm bản thân qua suốt câu chuyện đã cho ông thấy tận mắt tại sao người Việt không bị đồng hóa sau ngàn năm Bắc thuộc và trăm năm Pháp thuộc. Little Saigon không có triều đình hay chính phủ, nhưng tự đàn con Hồng cháu Lạc ở đây đang mặc nhiên và thảnh thơi giữ lấy bản sắc dân tộc.

Ông thấy thương con ông nhắc nhở cháu ông nói tiếng Việt, thương cháu ông ê a đánh vần, thương thầy cô các trung tâm Việt Ngữ hết lòng dạy dỗ, thương người học lại chữ Nôm, thương ca sĩ hát hùng ca sử Việt, thương ngôi nhà thờ có mái cong và các mái chùa ẩn hiện đây đó, thương lá cờ vàng và các tà áo dài tung bay trên những con đường mang tên Mỹ, thương....

Xúc cảm làm ông lên cơn mệt. Khi cô y tá đến cầm tay ông dịu dàng hỏi chuyện gì, dẫu biết cô ta sẽ không hiểu sao bỗng nhiên ông nói thế, ông thì thầm: "I love Little Saigon". Đó là câu thực hành tiếng Anh cuối cùng của ông Tư. Ông qua đời mấy hôm sau.